

MAGDA
STACHULA

MAZACÍ TRAMVAJ

VŽDY EXISTUJE NĚKDO, KDO VÁS SLEDUJE...

C PRESS

Mazací tramvaj

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Magda Stachula
Mazací tramvaj – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

MAZACÍ TRAMVAJ

Magda Stachula

CPress Brno
2017

Mužům
mého života –
manželovi a synům

Slabounké píchnutí jako od komára. Šklebí se, odvrací hlavu směrem k oknu. Obsah ampulky vstříkují do jejího organismu. Mrzí mě, že nevidím, jak se tekutina mísí s krví, tvoří s ní jednolitou konzistenci a pomalu začíná účinkovat. Vytahuju jehlu, přikládám gázu a lepím náplast. Stoupám na pedál, víko odpadkového koše se zvedá, stříkačka přistává na dně koše. Dívám se do klína, kde mi leží prázdná krabička od léku, přivírám oči, rychle počítám, všechno souhlasí. Otevírám zásuvku stolu a schovávám obal pod kroužkový blok. Zbytek vyřídím později. Zvedám zrak a usmívám se na ni. Pevně si stahuje vlasy do culíku, je rozrušená.

„Přeji vám hodně úspěchů,“ říkám.

Vstává, přikyvuje, neděkuje. Napadá mě, že musí věřit všem těm nesmyslným babským pověrám.

„Na shledanou.“ Pokládá ruku na kliku, a než stihnu odpovědět, je pryč.

Má vůči životu příliš vysoká očekávání. Na to jednoho dne doplatí.

Anita

3. DUBNA 2015

Probouzí mě tiché šustění. Jako by se nějaký hlodavec pokoušel prokousat dnem postele, nebo jako by si brousil drápy o dřevěný rám. Mám sto chutí vykřiknout, jen si ale zakrývám pusou rukou a zvedám hlavu z polštáře. Odjakživa mám panickou hrůzu z myši, z těch jejich korálkovitých očí a dlouhých, tenkých ocasů se mi zvedá žaludek. Kde je ksakru Pianola? Šustění nabývá na síle, pro jistotu se dívám na Adama. Spí, je ponořený ve svých sladkých, dětinských snech. Nenávidím ten jeho bezstarostný výraz. Dívám se dolů, žádný vetřelec, nikdo. V zorném poli jsou jenom moje nové, huňaté pantofle, jejichž barva se županem ideálně ladí. Na zlomek vteřiny vypadají jako dvojčata potkanů dumbo, aby se z nich po chvilce zase staly obyčejné bačkory bez uší.

Jsem už dost vzhůru na to, abych si uvědomila, že zdrojem zvuku nebyla myš. To ten zatracený soused zespoda, sochař samouk, potrhlý umělec. Vozí výtahem klády a křivolaké větve a nikdy tu zelenou, omšelou kůru na podlaze po sobě neuklidí. Pak hobluje, řeže a nevím co všechno a vždycky u toho nadělá spoustu kraválu. Jako teď. Ššš, ššš, ššš, ššš. Vstávám, hodím na sebe župan a jdu do předsíně, беру do ruky smeták a násadou buším do podlahy. Silně, čím dál víc. Přibíhá Pianola. Zaujala ji moje ranní čilost, přiběhla a teď se o mě otírá a zvedá čumáček. Nepřestávám bouchat, stejně jako on neustává ve svém šustění. Uvidíme, kdo s koho. Adam si vztekle sedá na postel.

„Přeskočilo ti?“ křičí. „Přestaň!“

„Ať přestane on,“ odpovídám, na moment se ale stejně zastavuju a s metlou v ruce naslouchám zvukům z patra pod námi.

„Víš, kolik je hodin?“ ptá se a kouká na mobil.

„Vím,“ odpovídám. „On to ale očividně neví.“ Ťuk-ťuk-ťuk, soused přechází do druhé fáze práce, při které používá kladivo. Rukama držím smeták a ze všech stran jím tluču do podlahy.

„Bože!“ Adam se snaží přervat rámus. „Tobě fakt hrabe.“

Vstávám a jdu do koupelny. Dívám se na jeho svalnaté tělo a rozčepýřené vlasy a někde uvnitř mě něco svírá. Dřív to všechno bylo jinak, když jsme spolu spali, každé ráno, bez výjimky, bez ohledu na den v týdnu nebo na roční období. Když jsme se dali dohromady. V šest hodin padesát moje ruce ležely na jeho hřejivé kůži, a ne na studené násadě od smetáku.

Takhle vypadal první rok našeho manželství. Byli jsme šťastní, neměli jsme ani tušení o katastrofě, které jsme neměli uniknout. Oddávali jsme se každodenním pracím, cestování, drobným i větším radostem. Život byl jednoduchý jak facka a my jsme z něj čerpali to nejlepší. Vím, že by tento stav mohl trvat věčně, kdybychom se jednoho večera nezačali snažit o dítě. Takové rozhodnutí na člověka nepřijde mezi dvěma šálky kávy, ale postupně v něm zraje. Pak v hlavě doroste, až se z něj stane hluboká jistota. A když se potom vysloví nahlas, není cesty zpět. Rezignace pak neznamená změnu stanoviska, ale naprostou katastrofu.

Ano, procházíme krizí, to nepopřeme, od určité doby se nám nedaří. Neumíme pohlédnout pravdě do tváře, sice se tolerujeme, ale každým dnem se od sebe vzdalujeme. I ta nejmenší buňka mého těla cítí, že mě manžel přestává milovat. Nebo už mě nemiluje vůbec? Když mi to znovu proběhne hlavou, ztuhnu se smetákem v ruce. Hledím na světlo za kaleným sklem ve dveřích koupelny, na jeho pohybující se siluetu, cítím, že budu zvracet. Sedám si na kraj postele a bořím tvář do dlaní. Musím přestat, nechci dělat scény. Když to mezi námi skřípe a objevují se vzpomínky na staré časy, nemusí to dobře dopadnout.

Vstávám a skláním se nad nedbale pohozeným smetákem, ale než se jej stihnu dotknout, zespoda ke mně dolehne další vlna zvuků. Jako by se mi někdo snažil smirkovým papírem srovnat zákruty mozkové kůry. Vím, že už déle nesnesu hněv, frustraci a únavu, která se ve mně už celé měsíce hromadí. Jdu ke koupelně a беру za kliku. Zamkl se zevnitř, dřív to nikdy nedělal, dokonce čural se dveřmi dokořán. Levou rukou se vysoko

nad hlavou opíral o zeď, aby udržel rovnováhu, druhou rukou ovládal proud moči a já jsem se do něj vpíjela pohledem. S šálkem kávy v ruce jsem studovala ideální proporce jeho těla. Každé ráno jsem se toho nemohla nabažit, připadala jsem si šťastná a jako součást jeho světa.

„Otevři!“ lomcují klikou.

Poslušně otvírá. Proběhnu kolem něj a skloním se nad mísou. Zkouším to několikrát, hrdelní zvuk, jinak nic. Zvedám hlavu a vidím, jak se jeho nasupený výraz mění na soucitný.

„Že by?“

„Co?“ zvedám se z kolen.

„Že se to tentokrát povedlo.“

V jeho modrých očích vidím naději. Černé, obrovské zorničky zalévá vlna radosti.

„Ne, kurva, nepovedlo.“

Utírám si pusu toaletním papírem. Projdu kolem Adama a odcházím z koupelny. Dřív jsem byla slušná, teď mluvím jak dlaždič. Ano, změnila jsem se, polevila jsem ve slušnosti, ale nemám už sílu s tím vším bojovat. Se svojí neplodností, nedostatkem sebekontroly, sprostou mluvou... No jo, taková teď jsem.

Vcházím do kuchyně, smotek papíru házím do koše a zapínám kávovar. Jsem vzteky bez sebe. Jak si může myslet, že se to tentokrát povedlo?! Neumí počítat, nebo je tak natvrdlý, že věří v nějaké nadpřirozené, zázračné, nečekaně šťastné řízení osudu? Já už jsem v početí přestala věřit dávno. Sice to pořád zkoušíme, já už si ale naděje nedělám. I naivita má svoje hranice.

Umývám dva šálky z té tuny špinavého nádobí ve dřezu. Už to tak dělám několik dnů či týdnů. Vždycky umyju to, co je potřeba, a zaviněný zbytek čeká, až na něj přijde řada. To není můj styl, jsem pořádkumilovný, nenapravitelný pedant. I to se ale z neznámých příčin změnilo. Občas mě ty staré záchvaty úklidového šílenství popadnou i teď, například včera jsem utěrkou na nábytek leštila podlahu v ložnici. Jsem u toho jak v transu. Musím se na něco soustředit, jinak to nutkání zmizí stejně náhle a nečekaně, jako se objevilo. A bohužel už několik týdnů

tyto náhlé přívaly energie na kuchyni nestačí. Stačí vidět, jak se Adam k tomu bordelu přiblíží, a zase se pohádáme. V tom jsme poslední dobou hotoví mistři.

Utírám šálky papírovou utěrkou a dávám je pod kávovar naplněný kávou z Papuy-Nové Guiney a mačkám tlačítko. Příjemné vrčení a opojná vůně. Sleduji, jak hnědá tekutina stéká po porcelánových stěnách. Koutkem oka vidím přicházet Adama. Má na sobě tmavomodrou košili a o tón tmavší kalhoty. Stoupá si za mě, obracím se jeho směrem a chvíli se měřím pohledem. Není v tom dobrý, obvykle vyhrávám já a ani tento souboj není výjimkou. Na okamžik sklopí zrak a pak se na mě zadívá.

„Promiň.“

Natahuje ke mně ruku, chce mě pohladit, já ale uhýbám. Nádoba kávovaru mě tlačí do zad, přesto se nehýbám, vidím, jak se otáčí a odchází.

Nechci, aby to bylo takhle. Miluju ho a toužím po něm stejně jako dřív. Dělán krok kupředu a vcházím do prázdna, které po sobě zanechal, s jeho vůní skořice, hřebíčku a pižma. Chtěla bych, aby mě objal, abychom se začali milovat. Co na tom, že z toho kromě požitku nic dalšího nevzejde. Jenže omyl: Teď už z toho nemáme ani ten požitek. Otáčím se, otevírám ledničku a vydávám mléko, dělám z něj pěnu a nalévám do šálků.

„Káva,“ říkám a tu jeho pokládám na kuchyňskou linku.

„Ne, dík,“ odpovídá. „Dám si v práci.“

Bere do ruky tašku, sako si přehazuje přes předloktí a odchází. Na mě se vůbec nedívá. Mám sto chutí po něm šálek hodit, odrazuje mě od toho jenom vidina toho nepořádku.

Sedám si na židli, schovávám tvář do dlaní a snažím se dát dohromady. Pianola se mi motá u nohou a domáhá se snídaně. Pomalu vypouštím vzduch, co se mi nahromadil v plicích, zhluboka dýchám. Za chvíli je všechno zase v normě, sprchuju se, snídám a dávám se do práce. Večer se vrátí Adam, promluvíme si, vždyť ho potřebuju, nechci se s ním hádat. Když cítím, že už jsem se skoro uklidnila, že jsem schopná se sebrat, vyčistit si zuby a obléknout se, znovu to zaslechnu. Ššš, ššš, ššš, ššš. Popadám šálek a mrštím jím proti zdi. Vybíhám z bytu, dolů po schodech, беру je po dvou, přiskočím k sousedovým dveřím a buším do nich pěstmi. Cítím

bolest, ale nepřestávám. Tohle potřebuju. Jako by ze mě najednou něco spadlo, jako bych se odreagovala.

Na druhé straně chodby se otvírají dveře. Vychází z nich ohyzdně neupravená a rozesmátá žena, která cosi štěbetala své malé dceři. Když mě viděla, strnula jako solný sloup. Co je, nelíbí se jí můj župan, nebo co? Zakrývá děvčátko svým tělem, když jsem zahájila další sérii úporného bušení. Ústa namalovaná růžovou rtěnkou se kříví v bezděčném úšklebku. Věnovala mi pobouřený pohled a já mám chuť jí něco říct, když konečně dveře pod mým nápořem povolují a objevuje se v nich ten zatracený umělec v jakési odpudivé zástěře.

„Co se děje?“

Slyším hlasitý klapot podpatků na schodech. Ten přírodní úkaz s dítětem v náručí sbíhá do přízemí.

„Co se děje?“ kypím zlostí. „Přestaň dělat kravál!“

„Prosím?“ třeští na mě ty svoje vodnaté oči. „To vy děláte kravál.“

„Ššš, ššš, ššš, ššš,“ sklápím hlavu na jednu a na druhou stranu. „Zblázním se, jestli toho nenecháš.“

„To je moje práce,“ vysvětluje.

„Okamžitě s tím přestaň.“

„Nebo co? Co mi uděláš?“ začíná mi ten mladej podle mého vzoru tykat.

„Zavolám policii.“

„Jen do toho,“ říká. „Je osm ráno, neruším noční klid, můžu si u sebe doma dělat, co se mi zlíbí. Vypadni!“ dodává nakonec a práskne mi dveřmi před nosem.

Mám chuť svůj útok zopakovat, nakonec toho ale nechávám, cítím, jak mě bolí klouby na rukou, doufám, že tam nebudu mít modřiny. Lidi by si mohli říct, že mi je udělal Adam. Můj pohádkový manžel mě bije! To by byla panečku novina. Když mačkám tlačítko výtahu, dveře se okamžitě otvírají. Na podlaze zase vidím kusy kůry a piliny. Znovu se ve mně vzedme vlna hněvu. Příště mu vysypu obsah Pianolina záchodu přímo na rohožku, slibuji si v duchu.

Když vystupuju ve svém patře, vidím, že jsem nechala otevřené dveře od bytu. Jdu dovnitř, zamykám, opřu se o dveře a sesunu se na podlahu.

Chvilku se prohlížím v zrcadle. Vypadám uboze. Vlasy mi trčí do všech stran, vypadám jako ten smeták, co se válí přede mnou uprostřed chodby. Musím se sebrat, vždyť jsem dřív dokázala být jiná. Zase se zvedám, jdu do koupelny a rozčesávám si zacuchané vlasy. Potom si je stáhnou do cucíku vysoko na hlavě.

Vracím se do kuchyně. Skvrna na zdi má barvu hovna. Dřepnu si, abych posbírala kousky porcelánu. Tyhle hrnečky jsem měla moc ráda, koupili jsme si je na jedné z našich cest na počátku vztahu. Měl tvar šikmé věže v Pise, z tenkého japonského porcelánu, trochu mě to mrzí, ale jenom trochu. Když už z našeho bezvadného vztahu nezůstalo ani ň, oželím klidně i bezvadný šálek. Utěrkou se snažím vyčistit nahnědlý flek na zdi. Přicházím k lince, Adamova káva je skoro studená, přesto ji vypiju na jeden zátah, jako by to byl panák vodky, ne drahá, exotická káva, která si žádá náležitý přístup. Otvírám ledničku a vytahuju kočičí žrádlo. Nakláním se nad Pianolinou miskou, šustím hliníkovým obalem, ale nepřibíhá. Vždycky se mi plete pod nohy, a teď je někde schovaná. Musela se vážně vyděsit. Nenávídím se za takové výbuchy vzteku, něco takového se mi nestalo poprvé. Často dělám divné věci. Když mi něco nejde pod nos, buším pěstí do stolu, nadávám nebo kopu do zdi. Nikdy dřív mě ani nenapadlo, že je ve mně tolik agrese. To ale vůbec nezávisí na mně, to se děje prostě jen tak, nazdařbůh, bezděčně.

„Čičí,“ křičím. „Kde jsi?“

Ticho. Jdu do pokoje. Je pryč. Dívám se do přihrádky se svetry, kde si často hoví.

„Pio?!“ volám ji znovu.

Zase nic. Otvírám dveře do koupelny, skříň v chodbě.

„Tohle není sranda, vylez.“

Je pryč. Začínám běhat po bytě, volám ji, otvírám všechny zásuvky komody, taky pračku, dívám se i do koše na špinavé prádlo. Byt vypadá, jako by se jím prohnalo tornádo, kočka je ale jednoduše fuč. Pak si uvědomuju, že musela utéct dveřmi, které jsem nezavřela, když jsem šla za tím debilem dole. Vybíhám z bytu, pak po schodech nahoru, pak po schodech dolů a křičím:

„Pianolo, kde jsi?!“

Muž, kterého potkávám na schodech, se na mě znechuceně dívá. Nenávidím lidi za to jejich neustálé hodnocení a škatulkování úplně každého, třeba i souseda, kterého nikdy neviděli. Jeho pohled je tak výmluvný, že se v půlce schodů zastavuju. Nezajímá mě, co si myslí, ale je to mladý, pěkný chlap, a chlapi se na mě takhle nikdy nedívali. V jejich očích jsem vždycky viděla touhu, obdiv, zájem.

„Utekla mi kočka,“ vysvětluju. „Neviděl jste takového zrzavého kocoura?“

Jeho tvář se okamžitě rozzářila. Hahaha, a to si už skoro myslel, že má co do činění s psychopatkou.

„Je nahoře.“ Usmívá se. „Dívá se z okna.“

„Děkuji,“ říkám a posílám mu svůdný pohled.

Běžím kolem něj, беру schody po dvou. Pianola opravdu sedí v posledním patře na okýnku do ulice a pozoruje holuby pochodující na parapetu.

„Pio,“ беру ji do náruče, „víckrát už paničce neutíkej. Kdo místo tebe bude lovit myši?“ šeptám jí do ucha a jdu chodbou k bytu.

Adam

3. DUBNA 2015

Moje žena je hotový zázrak. Opakuju si to pořád dokola, když scházím po vyleštěných mramorových schodech. Moje žena je nejkrásnější na světě. Štíhlá, vysoká blondýna, skandinávská kráska, kolem které nemůže lhostejně projít ani žena, ani muž. V jedněch vzbuzuje žárlivost, v druhých touhu. Je ideální. Hravě získala tři P v mém soukromém žebříčku žen: pěkná, pěstěná, pro každou legraci. Vycházím na ulici, ranní slunce útočí na můj rozespálý obličej. Nastupuju do auta a nasazuju si sluneční brýle. Vyrážím, abych se po chvilce zase zastavil a na přechodu pustil mladou ženu, co vedla za ruku dítě. Přikyvuje na znamení díky za vstřícné gesto, já úklonu opětuju, na což odpovídá úsměvem. Manželka dřív taky bývala taková. Usměvavá puntičkářka. Teď je z ní náladová a frustrovaná žena. Kdysi jsem do ní byl až po uši zamilovaný, dnes mě její přítomnost unavuje. Nikdy by mě nenapadlo, že to takhle dopadne, ale už je to tak.

Přijíždím k McDonaldovi, parkoviště je skoro prázdné. Přicházím k pokladně, objednávám si kafe, dortík ze sezonní nabídky a salát na potom. Usměvavá studentka mi po chvíli podává objednávku a účet. Je hezká, velmi mladá a vyzývavě namalovaná. Pod služební uniformou má určité perfektní prsa. Hledím na ni a ona se pořád usmívá. Další veselá dívka. Kdy se ta moje rozhodla, že se nechá z jejich týmu vyškrtnout? Platím a sedám si k oknu. Vedle sebe na židli pokládám tašku, přes opěradlo věším sako. Otvírám noviny, které někdo nechal na sousedním stole. Piju kafe a listuju novinami. Dělán to tak už několik měsíců každý den. Lžu vlastní ženě. Vycházím z domu před osmou, abych si někam stihl skočit na šálek kávy. Většinou u McDonalda, několikrát jsem ale byl i v takové malé, útulné kavárně v Medově, jejíž jméno si nepamatuju. Od té doby,

co mě loni v listopadu povýšili, chodím do práce až na desátou, ona to ale neví. Neví o povýšení, ani o mých ranních chvilkách pro sebe. Dvě hodiny můžu být sám, bez jejího nasupeného výrazu, vyčítavého tónu a neustálého kňourání.

Když se večer vracím, promluvíme spolu sotva půl slova. V „ty dny“, jak říká dnům, kdy spolu musíme spát, je to jinak. Pořád kreslí ty svoje grafy, čáry nahoru, dolů, zelené tečky, červené křížky, schovává je u sebe v nočním stolku a já jim ani za mák nerozumím. Každý večer pak listuje svými papíry, hodiny hledí na tu prapodivnou mapu našeho sexuálního života jako na nějakého Maneta či Renoira. A když už z toho něco vyčte, zničehonic prohlásí: „Zítřka si vezmi volno.“ A já bych nejradši vstal, vyšel z baráku, práskl za sebou dveřmi a už se nikdy nevrátil. O ničem se spolu neradíme, prostě rozkazuje. Od té doby, co mě povýšili, už to není takový problém, můžu pracovat z domu, dřív mi to ale vůbec nevyhovovalo. Když jsem se snažil vysvětlit, že nemůžu jen tak ze dne na den nepřijít do práce, že mám schůzky a termíny, začala se vztekat, hádali jsme se, říkala, že mi nezáleží na dítěti, že mi nezáleží na ní, a její výmluvnost vždycky zvítězila nad mým věcným duchem.

Takže v „ty dny“ dostávám příkaz zůstat doma. Je to tak beznadějně, že se tomu skoro nedá uvěřit. Nenávidím tuhle vynucenou kopulaci. S teploměrem v ruce, na povel, nepřetržitě po několik dní. A tři následující týdny je v ložnici jenom zima a chlad. Přesto pokaždé počítám s tím, že se to povedlo. Budeme mít dítě, a tím pádem se naše životy po ostré zatáčce dostanou do cílové rovinky. Veškeré snažení za poslední dva roky ovšem vždy skončilo fiaskem. Máme za sebou neúspěšné pokusy o oplodnění, testy spermatu, které ve mně dodnes vzbuzují ohromnou sebelítost. V pokoji plném pornočasáků a podobně výmluvného tisku jsem si připadal jako puberták, který nesměle zkoumá možnosti svého těla ve stresu z čím dál hlasitějšího volání svých rodičů přede dveřmi záchodu. S požitekem to nemělo společného vůbec nic. Už nikdy víc, řekl jsem si, podruhé už to neudělám. Opakovaně jsem ji přemlouval k adopci, ale tvrdila, že je ještě moc brzo, že to musíme zkoušet. A tak to měsíc co měsíc zkoušíme.

A když to děláme, opravdu si přeju, aby to bylo hezké. Vždyť na to čekám těch dvacet a něco dní, jak zavelí její kalendář. Mám rád její hladké a sametové tělo, tak příjemné na dotyk, že je až neskutečné. To je moje slabost, jedna z mnoha, pokud jde o moji nádhernou ženu. I kdybych na ni byl bůhvíjak našťvaný, jen co se dotknu její kůže, okamžitě se vzdávám a nechávám se unést okamžikem. Dávám do toho všechno, snažím se ze všech sil, ale když otvírám oči a hledím na její lhostejnou, pravidelně se pohybující tvář, něco se ve mně láme. Ještě se snažím usmívat, zachytit její pohled, ale s ní to nic nedělá. Když prsty hladím její dokonalou kůži, myslím na jinou. Ne na někoho konkrétního, ale pokaždé na někoho nového. Popouštím uzdu fantazii, jinak už to nedokážu. Vím, že se musím soustředit, že musím být pořád vzrušený, až do konce, až do té doby, kdy mi dovolí bezvládně dopadnout na polštář. Nenávídím se za to, co dělám, a ji za to, co ze mě udělala.

Za oknem někdo parkuje s kvílením pneumatik. Z auta vyskakují dvě mladé holky a tři kluci, asi tak stejně staří. Chechtají se, chovají se trochu moc hlučně, sedají si ke stolku, k tomu u okna, co je nejbližší ke mně. Dívám se, jak si nonšalantně zapalují cigarety, jeden z teenagerů jde dovnitř objednat. Závidím jim tu svobodu a bezstarostnost, ještě nevědí, jak je život jednou zklame. Všímám si mastné skvrny na okně – včerejší večerní směna si moc záležet nedala. Stopy po malých dětských ručičkách špinavých od mastných hranolek a soli. Ať dělám cokoli, ať jsem kdekoli, téma dítěte se neustále vrací. Chvilku přemýšlím, jestli to tak má i Anita. Ani nevím, kdy se z nás stali frustrovaní třicátníci. Takhle jsem si dospělost nepředstavoval.

Život s Anitou je nepředvídatelný jako hazard, a je právě tak návykový. Mám dojem, jako bych bezustání hrál ruletu. Černá, nebo červená, jedna barva vyhrává, druhá prohrává, a já nikdy nevím, jak dopadne příští kolo. Nemám tušení, v jaké náladě se následujícího rána probudí, všechno závisí na slepém osudu, ne na mně. Ťuk-ťuk, kulička se odráží od kovových žlábků, lavíruje mezi červenou a černou, mezi slastí a strastí. Klap-klap, černá vyhrává. Ty prohráváš, pitomče. Vlna neurotismu zalévá náš byt a nejlepší řešení je vzít nohy na ramena.

Proto utíkám. Každý den. Odcházím do práce dřív, než musím, a vra-
cím se později, než bych musel. Jezdím pryč i na víkendy. Takhle by můj
život vypadat neměl. Proto jsem si nevzal tak obrovskou půjčku na luxus-
ní apartmá v centru města v jednom z těch zrekonstruovaných, exkluziv-
ních nájemných domů, abych v něm teď nebydlel. Pamatuju si tu radost,
když jsme od developera přebírali klíče, plní snů a přání. Nevěděli jsme,
jak málo se jich vyplní.

Anita se nikdy neptá, jak se ohledně toho všeho cítím, přestože se
nemůžu stát otcem úplně stejně jako ona matkou. Každý den musím
dostát očekáváním v práci, podávat maximální výkon, konkurovat a ještě
ke všemu skrývat osobní problémy. Taky bych chtěl někdy zůstat doma
a celé dopoledne se produčiovat jen tak v županu. Ale kdyby to mělo být
v její přítomnosti, ne, děkuji. Všechno je lepší než její mrzutá společnost.

Beru tašku a sako a odnáším prázdný táč. Žena, kolem které prochá-
zím, urychleně obrací hlavu směrem k oknu. Následuju její zrak, parko-
viště je prázdné, teenageři odjeli už skoro před deseti minutami, nevím,
co ji tak náhle zaujalo. Strkám do skleněných dveří, vzduch je svěží, je
cítit jaro. Nasedám do auta, startuju a vyrazím do práce. Pouštím si CD
od Zaz, oblíbené písničkářky mé ženy. Znovu vidím její rozesmátou tvář,
vítr jí čechrá vlasy, oceán v pozadí se zbarvuje do tyrkysova.

„Nakloň hlavu!“ křičím. Když to udělá, vyfotím ji.

Zavírám oči a pořád to vidím před sebou. Jen taktak jsem se vyhnul
fordu, který přede mnou zabrzdil. Skutečnost je silnější než vzpomínky.
Je čas smířit se s tím, že svobodný způsob života a neustálou legraci na-
hradily zlostně zaťaté pěsti a podezíravé pohledy. Nevím už, které z těch
převtělení je skutečně ona. Fyzicky to samozřejmě je stále ona, krásná,
přitažlivá žena. Za těch posledních několik let se nezměnila, skoro by se
dalo říct, že ještě zkrásněla. Konečky jejích dlouhých blondátých vlasy se
trochu vlní. Přestože nevím, jestli blond je ten správný výraz, není to barva
medu či vaječného žloutku, má téměř bílé vlasy, studené a přirozeně se
lesknoucí jako led, které ideálně doplňují její mrazivý pohled.

Čím dál častěji mě napadá, jestli na ni nezačínám být alergický. Do-
slova mě začíná škrábat v krku a svědit kůže, když stoupám po schodech

do našeho bytu. Už mám plné zuby toho neustálého předstírání, toho, že nevedu obyčejný, normální život, že nejsem sám sebou. Chybí mi svoboda, průměrnost a... ano, a spontánní sex. Už jsem dávno zapomněl, jaké to je, s někým se doopravdy milovat. Jen tak, pro zábavu, bez toho všeho okolo.

Když se v předšíní svlékám, hledí na mě přes obrazovku. Nevím, na co myslí, co se děje v její hlavě, po čem touží. Mizím za dveřmi koupelny, sprchuju se, oblékám se do županu a jsem rád, že bude za chvíli půl osmé a já si budu moct užít chvilky mlčení v její přítomnosti, když budeme hledět na moderátora zpráv. Ona urputně ťuká do klávesnice, neptá se, jaký jsem měl den, a mě také nezajímá, co měla na práci. Nemám hlad, dal bych si pivo, ale nevstávám a nejdu si pro něj do ledničky. Nesnáším ten její opovrhující pohled, vždyť zákaz pití alkoholu se týká nejenom budoucích matek, ale i budoucích otců. Hledím na obrazovku televize a čekám na počasí, po kterém budu moct zmizet za dveřmi ložnice. Už cítím ten příjemný chlad prostěradla a empétrojku schovanou pod polštářem. Národní audiotéka mě uspí pomocí další skandinávské detektivky. Když se na obrazovce objevuje reklama, s úlevou vstávám a odcházím z místnosti. Na prahu se otáčím, chtěl bych totiž přece jen něco říct. Je zvláštní jít jen tak spát a nevyměnit si jediné slovo. Dívám se na ni, zvedá hlavu, culík vysoko na hlavě se jí rozverně kýve do stran a připomíná mi nejšťastnější chvíle mého života. Pak sklouzávám zrakem na její tvář, a už tu nechci zůstat ani o vteřinu déle. Její pohled mi rázně připomíná, že ty chvíle jsou nenávratně pryč. Obracím se a jdu do ložnice. Někdy se Anity bojím.

Anita

10. DUBNA 2015

Přišlo jaro. Je snazší předstírat, že žijeme normálně, jako ostatní. Od úsvitu do soumraku. Hodinu za hodinou, práce, dům, povinnosti, rádobý příjemnosti. Zatracená iluze. Před několika dny jsem začala otvírat dveře na balkón, čerstvý vzduch přináší tolik nadějí.

Když včera večer Adam usnul, udělala jsem si těhotenský test. Nečekala jsem, že bude pozitivní, a měla jsem pravdu. Plastovou tyčinku jsem schovala do kosmetické taštičky s obrázkem Marilyn. Chudák holka, měla ještě posranější život než já. Strčila jsem ji za sítku, k dalším šestadvaceti plastovým tyčinkám s růžovou čárkou. Schovávám si je všechny. Jednou je předvedu našemu dítěti, aby vědělo, jak jsme se ho nemohli dočkat, jak jsme se o něj každý měsíc pokoušeli.

Vycházím na balkón a dívám se do nebe. Měsíc na mě tupě zírá, jako by si ze mě dělal legraci. V sobotu čtvrtého dubna byl úplněk, měla jsem radost, že se ideálně překrývá s plodnými dny. Nevěřím těm pitomostem o vlivu fází Měsíce na plodnost ženy, ale tento úplněk mě během ovulace naplňoval nadějí. Vyšla jsem na balkón, úplně stejně jako teď, a prosila jsem Měsíc, aby udělal všechno, co je v jeho moci a co udělat může, ale neudělal a teď se mi ta jeho veliká huba vysmívá. Probodávám ho pohledem a vracím se zpátky do bytu.

Nakukuju do ložnice. Adam spí. Nebo to předstírá. Několikrát už jsem ho přistihla, že se mě snaží oklamat. Myslel, že se to neprovalí, ale to se přepočítal. Po sexu vždycky zavírá oči, obrací se ke zdi a spí. Já nehybně ležím, dívám se do stropu a přemýšlím, jestli se to tentokrát povedlo. Trefa do černého, výhra v loterii. Ve skutečnosti tomu moc nevěřím, někdy se ale nechávám unášet fantazií. Představuju si všechny ty malinké

kousky oblečení, které budu prát a žehlit, proutěnou kolíbkou, kterou jsem onehdy viděla v jakémsi pořadu o zařizování domu. Vůbec nepřemýšlím o pohlaví dítěte, na tom mi zhora nesejde. Sním jenom o těch malinkých ručičkách, které mě budou hladit po tváři, o nožkách, které budou kopat ve vzduchu, o malinkých patičkách, které bych líbala až do skonání světa. Pak obvykle vstávám, sprchuju se a jdu do kuchyně. Pouštím notebook a předstírám, že pracuju. To pro jistotu, kdyby i Adam vstal. Ve skutečnosti si ale prohlížím kočárky a postýlky na stránkách e-shopů. Kopíruju odkazy do zvláštní složky jménem *Zařizujeme pokojíček*. Tím se dokážu odreagovat. Adam nikdy nevstane, zároveň ale vím, že nespí. Už dávno jsem měla podezření, teď to vím určitě.

Když jsem se v sobotu vrátila ze sprchy, ležel tam úplně stejně, jako když jsem z ložnice odcházela. Otočený ke zdi. Jenom trochu pohnul rukama a nohama. Obešla jsem postel a ze zásuvky vytáhla noční košili. Podívala jsem se na něj. Přes obličej měl polštář, určitě proto, abych neviděla, jak hýbá očima pod víčky. Udělala jsem krok jeho směrem a bosou nohou jsem nechtěně šlápla na tablet. Byl horký, někdo s ním před chvílí pracoval. Usmála jsem se pro sebe. Měla jsem pravdu, věděla jsem, že nespí. Sklonila jsem se nad ním a přikryla mu holé koleno trčící zpod peřiny. Ať ví, jaká jsem něžná a citlivá manželka.

Odešla jsem do koupelny, převlékla se, a pak jsem počkala, až usne doopravdy. Vrátila jsem se pro tablet a podívala se, co si prohlížel, když jsem byla pryč. Tohle jsem od něj nečekala. Jedna nahotinka vedle druhé, v nejrůznějších prapodivných pózách, prostě hnus. Nakrklo mě to, co to má, kurva, být, to mu nestačí moje tělo? Po sexu, možná i před ním, si musí spravit chuť prsama nacpanýma silikonem? Vrátila jsem se do koupelny a prohlédla se v zrcadle. V poslední době jsem zhubla, a to docela dost. Někde jsem četla, že obezita může komplikovat těhotenství, navíc dodržuju dietu, žádné tučné a smažené jídlo. Z mé strany to není žádná oběť, nikdy jsem nebyla velký jedlík. Stačí trochu disciplíny, udržet chuť na uzdě a ovládnout se ve všem, co dělám. S tím jsem nikdy neměla nejmenší problém. Na první pohled je vidět, že se mi zmenšila prsa – z ideálních košíčků C jsem musela přejít na B, které ale čím dál víc prosí o to,

aby je někdo pořádně naplnil – nemyslela jsem si ale, že by to pro mého muže tolik znamenalo. Nikdy přece nebyl tak povrchní, vždycky říkal, že mu záleží na tom, jaká jsem uvnitř, šmejdi jeden prolhanej. Oblékla jsem si krajkovou košilku s push-up košíčky, ve které jsem měla prsa přímo ideální, a přesvědčila se tak, že jsem pořád hezká. To jemu se změnily standardy.

Erik

15. DUBNA 2015

Dostal jsem objednávku na dva kusy. Vypadá to jednoduše, platí dobře, ale jak známo, opatrnosti není nikdy dost. Požádal jsem o padesát procent jako zálohu, kdyby mě chtěli vyšplouchnout. Souhlasili bez váhání. Nevím, kdo je koncový zákazník, mám kontakt pouze na jejich prostředníka, je to moc milá holka, je velmi věcná a působí poctivě. První zakázka se týkala plátna Františka Kupky *Le Disque Blanc* z roku 1946. Zobrazuje několik pravidelných kotoučů a čar, které spolu tvoří pravý úhel. Je to dokonalý příklad evropského abstraktního umění. Stačí vybrat správné barvy, což mi nikdy nedělalo problém, a trefit kompozici. Obraz je dokonalý ve své jednoduchosti a milovníci umění si ho nesmírně cení. Na poslední aukci v roce 2011 se jeho cena vyšplhala na 690 tisíc liber. Lituju, že jsem ho nenamaloval první já, protože ve srovnání s touto sumou vypadá můj honorář žalostně. Vím, že kopie mi nezabere moc času. S tou druhou objednávkou to bude jiná písnička, mám pětkrát zmenšit *Ležící figuru* Henryho Moora. Ve dřevě. Naštěstí mám kus lípy ideální velikosti, topol by byl asi lepší, ale nemám čas jet na pilu pro nový materiál. Obě zakázky mají být hotové za měsíc. Zálohu slíbili dodat příští týden, zbytek pak do týdne od doručení zásilky zadavateli.

Takové náhodné, drobné práce znamenaly hlavní zdroj mého příjmu. Bral jsem každou zakázku, nebylo jich ostatně zase tolik, a slevoval jsem z výše honoráře. Nemohl jsem nad nabídkami ohrnovat nos, účty se nějak platit musí. Ale teď, když jsem se přidal ke skupině restaurátorů kostelních obrazů a několik měsíců jsem mohl počítat s pravidelným příjmem, se obchody daly do pohybu. Je to už třetí zakázka od Nového roku, opravdové období prosperity. Většinou to jsou ovšem sochy, ve kterých

se upřímně řečeno cítím poněkud slabý. Mnohem větší radost mi dělá práce s barvami než s dlátem, ale dokud nejsem známý, dokud ve světě současného umění nic neznamenám, musím se přizpůsobit aktuálním přáním trhu.

Dnes mám celý den volno, takže jej celý strávím v nejmenší místnosti bytu, který jsem si pronajal. Mám tam ateliér. Přestože nabroušená dláta, dřevěná palička, rašple a pilník leží připravené k práci vedle masivní větve, začnu od obrazu. Je ideální světlo, takové, jaké mám rád. Nemůžu nevyužít tenhle dar z nebes. Beru do ruky kružítko, měřím a rýsuju na plátno kontury zlatého kotouče.

Adam

29. DUBNA 2015

Sluneční paprsky pronikají šěrbinami v povytažené roletě a kreslí na stěně ideální pruhy. Světlo, tma, světlo, tma, zebra, zářící zebra, která za několik minut zmizí, až se slunce schová za kanceláři na druhé straně ulice. Sleduju ji, kolikrát se znenadání objeví v této místnosti. Hra s pomíjivostí okamžiku.

„Jdeš?“ slyším za sebou Wiktorův hlas.

Obracím se na něj. Povolená kravata mu pleská o pivní břicho, v ruce drží už dost obnošenou tašku.

„Ještě chvíli,“ říkám.

„Počkám,“ navrhuje.

Vypínám počítač a jedním pohybem ruky shrábnu tenké fixy a strčím je do kovového hrnku. Šanon vracím na polici a naposledy se dívám na zebrou, která se posunula trochu doprava.

„Jak jde jednání s FedExem?“ ptá se Wiktor, když jdeme k výtahu.

„Je to na mrtvém bodě. Nechtějí slevit z ceny, my zase nechceme jejich nabídku,“ odpovídám a pouštím ho před sebe, když na chodbě míváme mladou ženu. Nedokážu se ovládnout a otáčím se za ní. Dlouhé nohy v černých punčochách nevypadají nejhůř.

„Ta je nová, z PR,“ vysvětluje Wiktor, když se vracím pohledem k jeho tváři.

Usměvavě přikyvují a znovu se dívám směrem k dívce, která mizí daleko na chodbě.

„Jsou čím dál mladší,“ dodává. „A my je čím dál méně zajímáme.“

Přecházím to mlčky, protože zrovna já si nemůžu stěžovat na nedostatek zájmu, nehledě na věk, ať už můj nebo žen. Pořád mám v sobě

takové to něco. Wiktor mačká tlačítko výtahu. Potřebujeme sjet jenom dvě patra, pro jeho zdraví a vzhled by ale bylo lepší, kdyby šel po schodech, ale nechávám si to pro sebe.

„Máš nějaké plány na prodloužený víkend?“ ptá se, když se za námi zavírají dveře.

„Nevím,“ odpovídám vyhybavě. „Asi ne. Ještě jsem o tom nepřemýšlel.“

Zapomněl jsem, že za pár dní je dlouhý květnový víkend. Loni jsme byli ve Stockholmu na jakoby spontánním výletě. Tak jsem jí to alespoň představil, ve skutečnosti jsem ale výlet s velkým předstihem naplánoval, stejně jako každou ránu „na slepo“. Nesnáším pokoušení osudu, ale vím, že ona to naopak miluje, a tak přijímám tuhle tu pitomou hru jménem „jedeme, kamkoli nás nohy zanesou“, jenomže to „kamkoli“ pečlivě vybírám. Prázdniny plánuje vždycky ona. Když už se do něčeho pustí, chce to mít tip-top a já se jí do toho nehodlám vměšovat. Dělá to ráda a navíc jí to jde skvěle, podstatně líp než mně.

„Nechceš se mnou na hory?“ pokračuje Wiktor, když společně rázujeme prostornou halou budovy, ve které máme kanceláře. „Můj otec jede na pár dní do Lodže, jeho myslivna bude prázdná. Mohli bychom si udělat pánskou jízdu. Ty, já a Szymon.“

„To nezní špatně,“ říkám.

Ten nápad se mi opravdu líbí, nějaká alternativa, útěk od fiaska, kterým by mohl letošní výlet s Anitou snadno být. Poprvé jsem jej zapomněl naplánovat, takže by to asi nebylo takové jako vždycky. Chci jet s Wiktorem, tím jsem si jistý, jenom nevím, co na to žena. Copak se mi ale opravdu chce lámat si tím teď hlavu? Nejspíš se zas pohádáme.

„Paráda.“ Wiktor otvírá dveře.

Vycházíme z budovy. Oba mhouříme oči před odpoledním sluncem.

„Přijedu pro tebe zítra navečer,“ navrhuje, když se loučíme na parkovišti.

Zvedám ruku v gestu na rozloučenou a nasedám do auta. Cítím, že když jí o tom řeknu, okamžitě se rozčílí. Neuvěří, že chci na pánskou jízdu, bude si myslet, že ji chci podvést. Něco jí přeletělo přes nos a od té doby mi leze do věcí. Víím o tom, nedávno jsem v koši našel obsah kapes

od oblekových kalhot. Nelíbí se mi, že mě kontroluje. Nic významného nenašla, samé smetí, kapesníčky, reklamy na gogo kluby vytažené zpoza stěrače. Úplně vidím ten její znechucený výraz a ne zrovna přívětivé komentáře k holkám u tyče. Když jsem se jí zeptal, proč se přehrabuje v mých věcech, řekla, že vyhodila všechny ty blbosti, když připravovala věci do prádla. I kdyby ji natahovali na skřípec, nikdy by se nepřiznala k něčemu tak hanebnému, jako je slídění po kapsách svého manžela. To není její styl. Jenom jsem se nestihl zeptat, od kdy mi pere kalhoty od obleku, protože je vždycky nosím do čistírny. Ale nepokračoval jsem v tom. Rozhodl jsem se, že ji na oplátku pěkně namíchnu.

Po poslední kopulaci podle toho jejího slavného kalendáře jsem se podíval na pár pornostránek. Už nějakou dobu mě kontroluje, jestli spím, myslí si, že o tom nevím. Leze mi to na nervy. Odchází z pokoje, a pak se dívá škvírou ve dveřích. A když tehdy odešla, popadl jsem tablet a prohlížel si všechny ty erotické portály. Nepotřeboval jsem čumět na holé zadky a prsa, zrovna v tu chvíli jsem cítil odpor ke všemu, co má nějakou spojitost se sexem, udělal jsem to natruc. A asi se mi to povedlo. Když si myslela, že spím, vzala mi tablet, aby si ho tajně projela. Má nového koníčka – prohlíží mi věci. Kam se poděla moje stará dobrá manželka? To, co dělá, je opravdu politováníhodné. Z té neustálé emoční horské dráhy by se jeden mohl akorát pozvracet.

Od té doby se mnou skoro nemluví. Neudělala mi scénu, nic takového, pořád si totiž myslí, že o ničem nevím. Ráno jsem tablet našel na místě, kam jsem ho předtím odložil. Kdyby byla ve svém pátrání trochu pečlivější, zjistila by, že jsem na každé ze stránek strávil pouze několik vteřin, tedy tak dlouho, aby se načetly fotky. Žádný chlap by nebyl schopný se za tak krátkou dobu vůbec vzrušit, ale pro ni je podstatné jenom to, že se tajně dívám na porno. Je vzteky bez sebe. Myslím, že až jí řeknu o výletě s kamarády, sehraje velkolepé divadlo.

Anita

1. KVĚTNA 2015

Můj manžel je podstatně větší hajzl, než jsem si myslela. Totální šmejd, egoista na entou. Oznámil mi, že si jede někam s kamarády. Zrovna v ty dny, kdy by to šlo, zrovna tehdy. Řekla jsem mu to a on jakoby nic prohlásil, že to zkusíme zas za měsíc. To je idiot, co když je tohle ten měsíc, kdy by se to podařilo, a my to propásneme? Proč jen to nedokáže pochopit? Po tom všem, čím jsem si prošla, po všech těch nepodařených pokusech, kdy ještě můžeme mít dítě in vitro, a on nechce? Rozhodla jsem se, že pokud se to nepovede do konce roku, půjdu na umělé oplodnění. Nemám moc času. Před pár měsíci mi bylo pětatřicet, tikají mi biologické hodiny. A ten pitomec to nechápe. Za měsíc! Jako by šlo o nějakou prkotinu, a ne o naše dítě. O žádném in vitro nechce ani slyšet. Řekl, že svoje sperma nedá, že to prostě neudělá. Stálo by to hromadu peněz, ponížilo by ho to, bla bla bla. Poskytnout vzorek, to přece není žádný problém, tak proč kolem toho dělá takové cavyky? Sebestředný ješita, myslí jenom na sebe. Ani ho nenapadne, jaké to je, dělat si každý měsíc těhotenský test. Jak se mi svírá žaludek, když sundávám obal, a ze strachu se ani nemůžu normálně vyčurat, třesou se mi ruce, když čekám, až lakmusový papírek získá tu správnou barvu, ačkoli ji nikdy nezíská. Nenávídím Adama za tu jeho věčnou pohodu a utíkání od problémů.

Pohádali jsme se, už měl všechno hotové, přehodil si tašku přes rameno a odjel na ten samčí výjezd. Zůstala jsem sama. Úplně sama. I Pianola mi utíká. Celé hodiny leží stočená jako preclík na jeho svetr, který jako obvykle jen tak nedbale hodil na křeslo. Snažila jsem se ji obejmout, voněla jako on, ale jenom se na mě podívala, napružila se a odešla. Teď bude mít vztek, dokud se on nevrátí. Ach jo, nehodlám se jí vnucovat.

Naštěstí ten cvok, ten umělec, taky odjel, viděla jsem, jak ráno pakuje jakousi holku do auta. Aspoň bude klid. Nedávno jsem mu hodila několik kočičinců na rohožku, to mu dá podnět k přemýšlení. Nejen lidi, ale ani zvířata ho nemůžou vystát. A zvířata se řídí instinktem, dobře vědí, kdo je dobrý a kdo špatný. Já bych tedy na jeho místě měla nahnáno.

Když za sebou praštil dveřmi, měla jsem ho chvíli chuť sledovat. Třeba je ten jeho výlet s kamarády lež jako vždycky a má nějakou bokovku? Ne, to těžko, neumí přede mnou nic skrývat, natož bokovku. Podívala jsem se z okna. Dole na něho čekal ten odpudivěj tlustoch z práce. Jsem přesvědčená, že se teď nalívají pivem a horem dolem do sebe hrnou popkorn. Manažerská třída jako vystřižená, fakt, muži na takové úrovni a zábava ve stylu *Pařby ve Vegas*.

Marta

3. KVĚTNA 2015

Pozoruji ho už několik týdnů. Jeho denní režim mám v malíčku. Čekám jenom na správnou příležitost. Je hezký a elegantní. Možná to není přímo ideál, ale nikdy jsem si nedokázala představit někoho takového, když jsem naivně věřila, že je něco důležitějšího než výška, váha a správné míry. Jak se nakonec ukázalo, postava i charakter bývají zhoubné. Ten, koho jsem si vyhlédla, je fyzicky atraktivní, jinak ale působí trochu nudně. Vyráží z domu kolem osmé, ovšem ne do práce, ale k McDonaldovi na kávu. Nežije se fastfoodovým jídlem, je to jeden z těch, co dbají nejenom o to, co mají na sobě, ale i o figuru. Pije kapučíno a listuje novinami. Ve firmě se objeví před desátou, pracuje v jednom z těch prosklených kancelářských domů v Zakopiaňské. Ještě jsem nezjistila, co přesně dělá. Po šesté většinou zase odchází a jede domů nebo na nákup do supermarketu. Občas má během dne nějakou schůzku. Sledovala jsem ho a viděla, jak jedná s dalšími kravatáky. Má strašně monotónní život, práce, dům, žádná zábava, ani posilovna, ani bazén, natož squash, vůbec nic. Pokud chce vypadat dobře i v budoucnu, bude s tím muset něco udělat. S věkem už nestačí jenom pečlivé dodržování diety, důležitý je i pohyb, o to už se ale postarám. Jsem si jistá, že to můj vstup do jeho bezbarvého života spraví.

Stihla jsem už připravit všechno, co je potřeba. Dům je skoro hotový. Vevnitř zbývá už jen horní patro. Dvě nebo tři návštěvy v IKEA a bude to. Venkovní rekonstrukce probíhají, příští týden budou obkládat celé přízemí exkluzivním afzélieovým dřevem z tropické Afriky, které potom budou lazurovat kvůli větší trvanlivosti a před vlivy UV záření. Nevím, jak dlouho jim to bude trvat, ale když budou pracovat mimo dům, nemá to pro mě větší význam.

Část věcí jsem už přenosila, nemůžu přece donekonečna přechovávat všechn svůj nábytek a oblečení v té barabizně po rodičích. Zařizování domu mě uklidňuje, čistí mi hlavu, dělá mi dobře. Buduju si tak svůj nový svět, ve kterém bych byla šťastná a naplněná. Třeba se jednou všechno vrátí do normálu a já zapomenu na ten fatální den, který mi zničil život. Tenhle dům mi dává naději, je zárukou lepších zítřků.

Na druhé straně jsem dostala nabídku výjezdu do zahraničí, na dva roky, do Anglie. Po finanční stránce bych byla za vodou, třeba bych dostala také nějakou vyšší pozici, ale nevím, jestli jsem na to připravená. Musím si to promyslet. Tak dlouho jsem čekala na vlastní dům. A kromě toho neodjedu, dokud nespatřím tu nádhernou katastrofu, kterou jsem plánovala posledních několik měsíců a věnovala jí každou volnou chvíli v myšlenkách na sladkou odplatu.

Erik

8. KVĚTNA 2015

Před časem se mi začalo dařit. Před dvěma dny jsem se viděl s Milenou, s tou holkou od klienta, ukazoval jsem jí fotky hotových objednávek. Včera si pro ně přijelo auto. Ten týpek, který přišel s ní, neřekl ani ň. Na široká ramena si naložil sochu, obraz vzal pod paži a zmizel. Ona řekla, že se mi brzo ozve, protože by pro mě měla ještě něco. Čekala, dokud nosič nebude na schodech. Když se loučila, podala mi ruku, a když jsem ji sevřel, ucítil jsem, že mi něco podává. Jakmile odešla, přečetl jsem si vzkaz: „Buď zítra dopoledne doma, přijdu.“ Chtěl jsem za ní vyrazit a zeptat se, co to má znamenat, ale když jsem se podíval z okna, viděl jsem, že nasedá do bílé dodávky a chlápek v dresu startuje motor. Doufám, že mě nechtějí ošidit o zbytek honoráře.

S Milenou mě seznámil Marek, kamarád z ročníku, ale to ona potom oslovila mě. Zavolala jednoho prosincového odpoledne a řekla, že jí náš společný známý dal na mě číslo a řekl, že dělám na objednávku, a ona že někoho takového potřebuje. Poprvé jsme se viděli v lednu. Suchopárná výměna informací, cena a typ zakázky. Vždycky jezdí s tím zamlklým chlápkem, v životě jsem ho neslyšel říct jediné slovo. Když vchází do ateliéru, přikývne na pozdrav, shýbne se pro sochu a zase odejde. Kdyby ale byl hluchoněmý, dohodla by se se mnou přece klidně v jeho přítomnosti a nepředávala by mi písemný vzkaz takhle tajně. Leda by si myslela, že umí odezírat ze rtů. To je teď ale jedno.

Minulý pátek mi přišly peníze za předposlední objednávku. Vždycky беру hotovost, žádný převod na účet. Není to zrovna poctivá práce, důležité ale je, že za ni dobře platí. Přišla bez ohlášení, zrovna jsem šel do města na jídlo, když jsem ji potkal na schodech. Navrhl jsem jí, aby jela se mnou, a ona souhlasila. Má v sobě něco okouzlujícího, zalíbila se mi.

Můj vztah s finskou modelkou Taniou skončil už před víc než rokem a zanechal ve mně prázdno, které na mě doléhá čím dál víc. Tania mě podvedla s fotografem. Dlouho jsem nic netušil, i když spolu trávili skoro každý víkend. Vysvětlovala, že to takhle v její práci prostě chodí. A já jsem jí uvěřil, myslel jsem si, že se za jeho perfektním oblečením a pravidelnými návštěvami kosmetických salónů skrývá nátura homosexuála, že to nejsou obecné standardy mužské módy. Nepřistihl jsem je, nenachytil při činu, nic takového, prostě mi to jednoho dne narovinu řekla. Že je konec, že někoho má a jede s ním na několik měsíců do Brazílie. Zpráva, že je to Vincent, mě srazila na kolena.

„Vždyť je to gay!“

„Ach, Eriku, co ty víš o životě.“ Potáhla z cigarety. „Pořád ale můžeme být přátelé, ne?“

Podle mě to nepřicházelo v úvahu, vyhodil jsem ji ze dveří, ale když mi dva měsíce nato poslala fotku, na které leží nahá na prohnutém kmeni kokosové palmy a vystavuje kůži paprskům slunce, na všechno jsem zapomněl. Staví se za mnou, kdykoli je poblíž, a pokaždé dojde na přátelský sex. Přes to všechno je lepší jít ve dvou lesem pokácených ideálů.

Její vztah s Vincentem netrval dlouho, ale jak říkala posledně, něco se rýsuje mezi ní a manažerem jednoho z pařížských módních domů. Když mi o Vánocích poslala pohled s lesklým nápisem *Joyeux Noël*, věděl jsem, že už se to vyrýsovalo. Byli jsme opravdoví přátelé. Asi jsem ji nikdy nemiloval, jinak by to snad ani nešlo. Z jejích dlouhých nohou jsem měl oči navrch hlavy a z její potrhlé povahy jakbysmet, přesto byla k umění v podstatě slepá. Nechtěla chodit na výstavy, odpoledne strávená v muzeích považovala za zábavu pro dědky. Milena je v tomhle ohledu jiná.

Zastavili jsme se v salátovém baru u výpadovky, protože na odpoledne jsem byl domluvený s lidmi z pily kvůli dřevu. Chtěl jsem ji dokonce vzít s sebou, ale řekla, že se musí vrátit domů. Poprosila, abych ji vysadil na konečné tramvaje.

A teď na ni čekám, jak si ve vzkazu přála. Hodiny ukazují půl dvanácté, slyším tiché zaklepání a je mi jasné, že je to ona. Doufám, že pro mě nemá špatné zprávy.

„Ahoj,“ říká ve dveřích.

„Ahoj. Pojď dál,“ zvu ji dovnitř.

„Napřed se vyrovnáme.“ Sundávám ruku z kovového zámku a ona mi podává obálku. „Přepočítej si to.“

Nechci předstírat, že jí věřím, dívám se dovnitř a kontroluju, jestli částka souhlasí. Všechno podle dohody.

„Dáš si něco?“ ptám se a schovávám peníze do zadní kapsy kalhot.

„Máš něco silnějšího?“

Je skoro poledne a ona chce pít. Nijak mě to ale nepřekvapuje, sám často piju, když tvořím.

„Jasně.“

Urychleně sbírám poházené noviny, špinavé štětce a zbytky jídla z jídelního stolu. Ze skříňky vytahuju dvě skleničky.

„Byli spokojení s obrazem i se sochou,“ oznamuje a vyskakuje na prostorný parapet. Sedla si do tureckého sedu a zády se opřela o okno.

„Výborně.“ Klekám si a ze spodní skříňky vyndávám višňovku.

„Ne,“ protestuje. „Nesnáším likéry, nemáš whisky?“

„S kolou?“

„Klidně.“ Pořád na mě civí.

Tvář má lehce zčervenalou, jako by celé ráno hleděla do slunce. Místo panáků vytahuju skleničky.

„Teď mají novou nabídku.“

Všímám si, že se trochu kouše do spodního rtu. Třeba to není sluncem a jenom je trochu nespá?

„Vážně?“ Prohlížím si pihy, kterými má posetý nos.

„Pokud to nevezmeš, pak jsem nic neřekla, jasné?“

„Jasně,“ odpovídám a podávám jí whisky.

Upíjí, pak se znovu kouše do rtu a hledí mi do očí. Jsou zelené, na okrajích kropenaté.

„Je to Rubens.“

„Akty?“

„Ne. *Umučení svatého Tomáše a Svatý Augustin*. Věrné kopie, pokud možno ideálně věrné.“ A jedním lokem vyprázdní skleničku.

Anita

16. KVĚTNA 2015

Včera jsem trochu flirtovala s tím klukem shora, který mi tehdy pomohl najít Pianolu. Dopoledne jsem šla do obchodu pro zmrzlinu. Bylo vedro jak v sauně, navíc jsem neměla chuť dál bušit do klávesnice. Vždycky jsem si myslela, že mám práci snů, ale teď o tom začínám pochybovat.

Už pět let dělám optimalizaci nalezitelnosti webovek pro malé a střední firmy. Klíčová slova, sazba, období zobrazení a další nudné parametry, klik, klik, hotovo. A další. Moc času mi to nezabírá, hledání všech těch údajů mi jde hezky od ruky a ještě si nikdo nestěžoval. Noví klienti mi sice nepřibývají, ale kašlu na ně, už dávno jsem se o shánění nových přestala zajímat. Pustila jsem z hlavy jakýkoli marketing, který jsem měla dřív do puntíku vyladěný a díky němu jsem dřív ulovila těch pár firmiček, jež bezvládně driftovaly na vlnách internetu a jsou mi dodnes věrné. Pomohla jsem jim dostat se vysoko ve virtuálním světě konkurence a díky mně dobře prosperují.

Vím, že bych mohla udělat víc jak pro ně, tak pro sebe, a že bych určitě vydělala víc peněz, kdyby mě tak často nepřepadávala špatná nálada. Možná kdybych měla práci jako Adam, mohla bych se ráno vyfíknout před zrcadlem a vyrazit z domu, bylo by to všechno jiné. Občas mu závidím, že může všechno tohle svinstvo nechat za sebou a odejít do elegantních prostor kanceláře, ve které naleštěná podlaha doslova oslňuje a působí, jako by se z ní dalo jíst. Talíře u nás doma nejsou tak pečlivě umyté jako podlaha u něj ve firmě. Přesto nehnu ani prstem, abych ve svém životě cokoli změnila. Nehledám jinou práci, nehledám nové klienty, nemám na to sílu.

Nejčastěji sedím celé dopoledne v županu, klik, klik, hlt kávy, hrst rozeinek, hodím do dřezu další špinavé talíře a skleničky. Nepiju alkohol,

nikdy, to pro jistotu, kdybych byla těhotná. Takovou pitomost si nemůžu dovolit, to není můj styl. Kolem poledne polykám tabletky, kyselinu listovou a vitamíny pro těhotné ženy, třeba tak organismus ošidím. Beru taky prášky na uklidnění, které mi předepsala gynekoložka. Tvrdí, že to všechno vězí v mojí hlavě, a pokud si chci pospíšet se splněním své touhy, musím zapracovat především na tom, jak se sama cítím. Pak se sprchuju, vážím a natírám všemi těmi přípravky, které mi mají zajistit mladistvý a neodolatelný vzhled.

V poslední době se bez rozmyslu věnuju jiné své vášni. Vlastně to není v poslední době, dělám to už několik měsíců. Šmíruju lidi. Ale ne tak primitivně, jak by se mohlo zdát, kukátkem nebo dalekohledem namířeným do oken domu naproti. To by bylo banální. Mám daleko větší fantazii, používám internetové kamery. Klik, klik, a jsem v Tokiu, po rušné ulici se chodci pohybují z jedné strany na druhou, trochu jako by to byli roboti na klíček. Klik, klik, Times Square, Pátá avenue s těmi jejich neobvyklými žlutými taxíky, čtyři proudy, gigantické reklamy. Klik, klik, Moskva, klik, klik, Amsterdam, klik, klik, Sydney. Už jsem byla snad všude...

Nejradši se ale projíždím tramvají po Praze. Je zvláštní, jak dobře to město znám, i když jsem v něm nikdy nebyla. Tramvaj, kterou jezdím, je jakýsi zvláštní exemplář, prý je jediná svého druhu na světě. Jejím úkolem je nanášení zvláštní kolomazi na koleje, a tak je i kola chrání před opotřebováním a minimalizuje hluk, který vozy vydávají. Historický model Tatra T3 číslo 5572. Každý den do něj nastupuji. Na konci vozu je totiž namontovaná HD kamera s perfektním obrazem a streamingem. Jsem hotový závislák, jezdím jí každý den, někdy i několikrát. Přesně vím, kde otevřeli nový obchod nebo kavárnu, jak postupují silniční práce, nová fasáda domu v zatáčce do Francouzské, a co nového u známých. Mám pár oblíbenců. Většinou jezdí pokaždé ve stejnou hodinu, poznala jsem je, když čekali na svůj spoj. Moje tramvaj totiž nezastavuje na žádné zastávce, musí ale stavět na semaforech, a já si tak můžu lidi pořádně prohlédnout.

Tak například jedna zrzavá dívka, vždycky perfektně oblečená, má opravdu vybraný vkus. Je štíhlá, vysoká a svým způsobem je mi trochu podobná. Nedávno si našla nového kluka. Už týden ji vidám s takovým

vysokým blondákem, očividně výtvarník, rozevláté vlasy, ledabylye zavázaná šála a přes rameno taška s výkresy. Vypadá jako opravdový umělec, ne jako ten kretén zespoda. Dřív chodila s takovým podivínem, žilnatým atletem, který se na ni neustále lepil. Měla jsem ho plné zuby, je dobře, že ho nechala. Ten nový je opravdu zajímavý, takový zvláště duchem nepřítomný, zamyšlený, ten by se ke mně hodil.

Je to opravdu vzrušující, moct je takhle pozorovat – oni o mně nevědí, a já je znám jak své boty. Další dívka, kterou denně vídám na Pankráci, se nedávno ostříhala a obarvila. Třeba si myslela, že ji nepoznám, prozradila ji ale bunda a ty její široké boky. Poznala bych ji třeba na Měsíci, nebo kdyby vešla do obchodu tady u nás na rohu a bez vlasů, věděla bych, že je to ona. Předě mnou se nikdo neschová, vím o nich víc, než by je kdy napadlo.

A tak každý den nakukuju do Prahy. Každodenní dávka online. Často se nic zajímavého neděje, tramvaj jezdí po městě. Někdy mám chuť, aby se něco stalo, abych se stala svědkem něčeho neobvyklého, vzrušujícího, klidně i děsivého, něčeho, co by do mého života přivedlo trochu emocí, vzbudilo by nutkání okamžitě reagovat. Zavolat policii či pohotovost, nikdo by mě neviděl, a přesto bych byla očítý svědek.

Včera jsem se už od rána nemohla dočkat chvíle, kdy se Zo, jak jsem Zrzčina nového kluka nazvala, objeví v záběru kamery. Vídám je vždycky kolem poledne na Malostranské. Z toho, co jsem pochopila, čekají na dvaadvacítku směrem na Nádraží Strašnice.

Podívala jsem se na hodinky, bylo jedenáct patnáct, měla jsem tedy ještě čtyřicet minut, než se setkají, než se moje tramvaj prosmýkne kolem zastávky plné lidí v ulici Klárov. Rozhodla jsem se, že skočím pro zmrzlinu. Na zpáteční cestě jsem potkala toho kluka shora.

„Tak co, našla jste kočku?“ oslovil mě a přidržel vstupní dveře.

„Ano,“ usmála jsem se. „Děkuju.“

„Které patro?“ zeptal se, když se za námi zavřely dveře výtahu.

„Druhé,“ odpověděla jsem.

„Často vám takhle utíká?“

„Kdo?“ zeptala jsem se nechápavě.

„Kdo asi,“ zasmál se. „Kočka, přece.“

„Aha,“ sklopila jsem zrak. „Tedy, ne.“ Znovu jsem se na něj podívala. „Tohle bylo poprvé,“ odvrátila jsem se.

Pak se vyptával na mě, ale nic moc jsem mu neřekla. Když jsem vystoupila, opřel se o dveře výtahu, aby kabina neodjela a já mu nezmizela v bytě. Vyjel po mně, žádné zbytečné okolky, šel přímo k věci. Rovnou se zeptal, jestli nechci zaskočit k němu, jen tak si popovídat a stvrdit přátelství. Přesně takhle to řekl. Asi neví, že mám manžela, tak jsem mu to objasnila. Zdvořile jsem odmítla, odmítla bych, i kdybych byla single. Ještě nikdy jsem jen tak nešla s klukem na kávu, ani když byl takhle hezký jako tadyten. Mám svoje zásady a taky vím, že to sami nemají rádi. Musí se snažit, ano, muži milují lov, ať už zvěře nebo žen, jsou prostě od přírody dobytčata. A já nehodlám měnit takhle zavedená pravidla, která vládnou světu.

„Nepředstavil jsem se,“ řekl, když už jsem svírala kliku dveří. „Robert.“
„Anita.“

Přiblížil se ke mně a podali jsme si ruce. Výtah zbavený jeho přítomnosti vyjel nahoru a zanechal okouzlujícího mladíčka u prahu mých dveří. Cítila jsem, že by chtěl dál. Rozhodně jsem ale neměla v plánu mu to dovolit. I když byl opravdu milý. Když se usmál, vyskočily mu dolíčky ve tvářích. Byl opravdu kouzelný, takový chlapecký. Nejsem ale žádná pubertáčka, abych podlehla takové tvářičce. Výmluvně na mě mrkl, rukou si prohrábl vlasy a nenechal ve mně ani stín pochybnosti, že jsem mu padla do oka. Docela mě to bavilo. Mám ráda, když v mužských očích vidím zájem. Mnohem radši než znechucení, které jsem na něm viděla, když jsme se viděli poprvé. Dávno jsem ale s nikým neflirtovala a zapoměla jsem, jak na to. Navíc se mi nechtělo, skutečně jsem necítila potřebu se před ním natrásat. Udělal krok mým směrem, znovu si přičísl vlasy dozadu, asi nějaký nervózní tik nebo tak něco. Pak jsem si všimla, že jeho hodinky na zápěstí ukazují za pět minut dvanáct. Zo, napadlo mě. Okouzlujícího hezouna jsem nechala okouzlujícím hezounem a zavřela mu dveře před nosem. Puštěný počítač stál na skleněném stole. Přiskočila jsem k monitoru, cesta, tramvaj zrovna odbočila doprava, do Letenské, Zo zůstal za rohem. Nestihla jsem to. Na tiché klepání na dveře jsem vůbec nereagovala. Teď jsem o přítomnost nadržného souseda opravdu nestála.

Marta

16. KVĚTNA 2015

Otevírám černou krabici. Vyndávám z ní papíry na stůl. Prohlížím jeden za druhým, studuju každé datum, každou poznámku tužkou na okraji. Musím to mít všechno v hlavě, nesmím se splést a na něco zapomenout. Jsem ráda, že jsem si nevšimla žádné chyby, zatím jde všechno podle plánu. Papíry dávám zase dohromady, a abych je vyrovnala, několikrát celým štosem ťuknu o desku stolu. Pak je ukládám zase dovnitř. Vracím víko na krabici a tu ukládám zpátky na své místo.

Vytahuju druhou, modrobíle kostkovanou. Ruce se mi chvějí, vím, že to dělám zbytečně, ale nedokážu tomu odolat. Tahle moje krabice vzpomínek, památek na tamtu Martu a na tamten můj život, který nabíral na obrátkách. Vyndávám první fotku a prohlížím si ji, měla jsem tehdy delší vlasy a byla jsem o dost štíhlejší. Pak další a pak ještě jednu. Na dně krabice leží obálka, vím, co v ní je, hladím ji, ale neotvírám. Jestli znovu spatřím, co je uvnitř, zoufalstvím se snad zblázním. Musím se držet zpátky, něčím se zaměstnat, jít podle plánu. Bořím tvář do dlaní a počítám do deseti. Nic se nezměnilo, ale mám dost síly, abych vstala a odložila krabici do regálu. Ještě chvíli váhám, přivírám víko, abych je po několika vteřinách zase sundala. Beru obálku do ruky, tisknu ji k srdci, ale následuju hlas rozumu, neotvírám ji a opatrně ji vracím na místo. Pak jdu dolů, po dřevěných schodech se snažím pohybovat co nejopatrněji, jako bych se bála, že někoho probudím. Ale nikdo kromě mě tady přece není a démoni, kteří uvnitř mě dřímali, už jsou dávno vzhůru. Rozdělávám oheň v krbu, lehám si na pohovku a hledím do plamenů. Jsem si jistá, že až skutečným svůj plán, konečně pocítím úlevu.

Adam

17. KVĚTNA 2015

Ten výlet mi doma prošel. Věděl jsem, že to tak dopadne, odjakživa mám kliku, že se na mě ženy nedokážou moc dlouho zlobit. Ona se se mnou navíc musí udobřit, než nastanou „ty dny“, to nemůžeme být na nože. Vzhledem k tomu, že jsme spolu posledně nespali, bych řekl, že tentokrát její zatracený kalendář vyvolá hotové šílenství.

Když jsem na starém vachrlatém mole chytal ryby, měl jsem čas přemýšlet o našem manželství. Bylo to tak, jak jsem předpokládal, pohádali jsme se. Zpráva o výletě ji naštvála, že prý je to zrovna v plodné dny, jako by to mělo u neplodné ženy nějaký význam. Čím dál častěji přemýšlím, jestli má vůbec smysl, že jsme pořád spolu. Začínám přemýšlet o tom, jestli s ní vůbec dítě chci mít. Snad stokrát jsem jí navrhoval, aby to nechala být, vždyť všichni nemusí být rodiči, prokristapána, proč to nedokáže pochopit? Mohli bychom mít nádherný život, cestovat, dělat extrémní sporty, dělat to všechno, co si nesmějí dovolit ti, kteří jsou za někoho zodpovědní. Ona už za nás ale rozhodla, radši se bude týrat a litovat než žít. Moje žena zničila naši lásku. Lásku, která měla být věčná. Taková, jaká se stává jednomu z miliónu párů, ta skutečná, pravá, vysněná, jednoduše ideální láska. Taková aspoň mně vždycky připadala. Ano, správně, připadala.

Seznámili jsme se na letišti v Paříži. Čekal jsem na kafe a bezděčně jsem civěl na kolemjdoucí, když jsem ji uviděl. Vyšla z jednoho z bezcelních obchodů, ověšená papírovými taškami. Okamžitě jsem si představil, jaká by byla v posteli. Představoval jsem si její nahé tělo, smyslné pózy, ano, chtěl jsem, aby byla moje. Její blondátý culík zvesela poskakoval do stran, když šla a pohupovala se v bocích. Nemohl jsem z ní spustit oči. Posadila se opodál, objednala si taky kafe a k němu kousek dortu, vyndala

telefon a začala do něj něco tukat. Najednou se vedle ní zjevil jeden chlápek, evidentně omámila nejen mě. Začal do ní něco hustit a neustále se usmíval. Podíval jsem se na ni, nebylo jí to příjemné, a tak jsem se rozhodl, že ji z toho vysekám. Vstal jsem a přišel k ní, když jsem zaslechl jeho hlas:

„Dávejte si pozor na věci,“ ukázal na nákupní tašky poházené všude kolem její židle. „Nebo vám někdo něco ukradne, nebo někdo ukradne dokonce vás,“ zasmál se, jako by řekl prvotřídní vtip.

„To asi těžko,“ řekl jsem. „Je tu se mnou a já ji nespouštím z očí.“

Zvedla hlavu od telefonu a podívala se na mě. Líbil jsem se jí, viděl jsem jí to na očích. Posadil jsem se na sousední židli a postavil svůj šálek vedle jejího talířku s dortem, a pak jsem se sugestivně podíval na nápadníka. Asi to pochopil, protože se otočil a odešel, a my se dali do řeči. Osud byl na nás laskavý, čekali jsme na tentýž let do Krakova. Oba jsme byli na služební cestě, já jsem se vracel z Rotterdamu, z konference o nových dopravních cestách mezi Evropou a Dálným východem, ona z veletrhu v Paříži.

Nepatřila k těm nedospělým ženám, které neví, co vlastně chtějí, všechny svoje potřeby a nároky si dokonale uvědomovala. Život s ní byl plný výzev a pozitivních překvapení. Nikdy jsem se nenudil. Občas jsem měl pocit, že nedokážu sledovat tok jejích myšlenek. Teď vím, že je nikdy nedohoním, vždycky bude ve svých plánech a touhách přede mnou. To proto jsme se přestali bavit ve chvíli, kdy jsem s ní už nedokázal držet krok.

To, co mě na ní dřív přitahovalo, mě časem začalo iritovat. Nedokázala nic udělat jednoduše, když to šlo složitě. Neustále sledovala nějaký cíl. A pokud byl jako v případě dítěte nedosažitelný, život s ní se stával noční můrou. Někdy se mi stýská po všech těch holkách, které stačilo jednou za čas vytáhnout do kina, jít s nimi na oběd a žádnou zvláštní pozornost nevyžadovaly. To, co jiným dělalo tolik radosti, bylo Anitě ukradené.

A tak se od sebe vzdalujeme, každý den, čím dál tím víc. Víím, že za všechno může ona, za to, jak jí je, i za to, jak se cítím já, i za to, v jakém stavu se naše manželství nachází. Příliš mnoho času tráví ve vlastních myšlenkách, a to nikdy neskončí dobře.

Anita

24. KVĚTNA 2015

Šla jsem tam úplně zbytečně. Co mě to popadlo? Dlouho jsem nikde nebyla, od toho věčného vysedávání doma by jeden zešilel. Myslela jsem, že Adam půjde se mnou, ten víkendový útěk jsem mu už dávno odpustila. Je to normální chlap, není to jeho vina, že má tak daleko k dokonalosti. Často na to zapomínám. Navrhla jsem, že bychom mohli jít na procházku, přestože jsem věděla, že skončíme v obchodáku. Kdybych mu o nákupech řekla rovnou, nikdy by nešel, musela jsem na něj od lesa, tentokrát to ale nebylo nic platné. Řekl, že má práci. V neděli dopoledne? zeptala jsem se. Odpověděl, že je to důležité. Chudák jeden. A tak jsem šla sama, a stalo se. Zase mě to popadlo a byla jsem v tom až po uši.

Zrovna jsem šla ze Sephory do Empiku, když jsem si všimla opuštěného kočárku. Srdce mi bušilo jako šílené. Chodba byla prázdná. Přišla jsem ke kočárku a nakoukla dovnitř, spalo v něm malé miminko. Nevýznám se v tom, ale řekla bych, že mu mohlo být sotva pár dní. V bílých dupáčkách a s čepičkou bylo nádherné. Sledovala jsem ho a ani jsem si nevšimla, kdy se vedle mě objevila jeho matka. Mladá dívka, docela průměrná, dalo by se říct, že i trochu zanedbaná, mastné vlasy, pomačkaná blůzka.

„Plakala?“ zeptala se znepokojeně.

„Ne, ne,“ řekla jsem. „Hezky spinká.“

„To je dobře.“ Ulevilo se jí, přesto pro jistotu rozhoupala kočárek. „Musela jsem i s ní, potřebovala jsem odsávačku,“ vysvětlovala. „Neměla jsem ji s kým nechat, protože otec...“ Významně se na mě podívala. „Na tom nezáleží, musela jsem ji zkrátka vzít s sebou.“